

gere, naar vi vare Herrer tilføs, var Storebølt tildels vor Styrke; nu er det vor Svaghed. Vi have altid, eller dog meget længe været, England, Frankrig, Rusland underlegne tilføs; den eneste Magt, vi ere landsfaste med, Tydskland, vare vi tidligere overlegne tilføs, men heller ikke det ere vi mere. Heller ikke overfor Tydskland kunne vi derfor tænke paa at føre et Forsvar i Sjælland, siden vi ikke ere Herrer over Kommunikationslinierne; vi kunne hverken komme derover eller komme bort, naar vi selv ville. Der er altsaa, saavidt jeg ser, ingen anden Udvei at vælge end i ethvert Fald at samle Forsvaret der, hvor der dog er en Mulighed for, at det kan lykkes, paa Sjælland. Men jeg indser da fremdeles heller ikke, at Forsvaret paa Sjælland kan føres med nogen Udsigt til Held, naar vi ikke have en Fæstning at falde tilbage paa; thi med den mangelfulde Uddannelse, der bliver vore Tropper tildel, ville de være udsatte for i aaben Mark næsten ubetinget at være de underlegne.

Medens jeg saaledes, naar jeg betragter Sagen fra den militære Side, bortset fra de forskjellige Enkeltheder, hvorom jeg nærer Tvivl, billiger Forslagets Tanke og slutter mig til den, saa stiller derimod Sagen sig noget anderledes, eller rettere sagt, saa mangler jeg i Regjeringens hele Maaade at behandle Forsvarssagen paa noget særskilt, Noget af afgjørende Betydning, naar jeg gaar over til at betragte Sagen fra den politiske Side. Med Hensyn til de militære Enkeltheder er Rigsdagen ikke og prætenderer ikke at være sagkyndig. I politisk Henseende ere vi ganske vist ikke lutter fremragende Statsmænd, lige saa lidt som enhver Lieutenant er en fremragende Strategier; men Parlamentet er et Lands politiske Forum, det er der, de politiske Spørgsmaal maa drøftes, udkæmpes og afgjøres. Og hvis vi ikke fremdrage denne Side af Sagen, ville vi, naar Alt kommer til Alt, finde, at vi Virkeligheden have beæget os i Illusionernes Drømmeverden, Illusioner indadtil og Illusioner udadtil, og det Illusioner, der ikke engang skyldes Mangel paa Blik, men Mangel paa Vist til at gaa tilbunds i Sagen og se Virkeligheden fuldt ud i Dinene. — Jeg deler ikke den Tro, der igaar udtaltes af den høitærede Conseilspræsident, at Stemningen her i Landet overfor Opfattelsen af Forsvarssagen har forandret sig i de sidste fem Aar; jeg tror, det er unyttigt at skjule det, jeg tror, det vil være taabeligt at søge at tilføre, at der er i Folket en vidtuddredt Modstand mod Gjennemførelsen af en Plan som denne, og denne Modstand i Folket finder

sit Udtryk her i Repræsentationen. Udeles affet fra de Banfeligheder, som den nuværende indre politiske Situation vilde lægge ivoien, vil der i Folket og i Folke-thinget være en stærk Modstand mod denne Plans Gjennemførelse. Naar man vil føre Noget igjennem, naar man vil overvinde en Hindring, saa er den første Betingelse, at man gjør sig Hindringens Natur klar; det nytter ikke, at man gaar fremad, som om Veien var jævn og glat, ffjulende for sig selv Virkelighedens Stene og troende, at de forsvinde, fordi man selv lukker Dinene i. Der er, siger jeg, en saadan Modstand i Folket. Men een Ting maa man dog gjøre sig klar: et Folk kan ikke tvinges til at forsvare sig mod sin Villie, og selv om det kunde tænkes, vilde et Forsvar af den Art være meget lidet værdi. Nei, finder man, at der i den Henseende mangler Noget, er der kun een Vej at gaa, og det er at søge at vække Villien. Jeg vil nu give som min Overbevisning, at jeg tror ganske vist, der findes i Folket dem, der sige: Spørgsmaalet om vort Fædrelands Uafhængighed er os, om ikke ligegyldigt, saa dog meget underordnet; det er et Spørgsmaal, vi stænkeli den Opmærksomhed og liden Tanke. (Th. Mellesen: Det er kun Ja!) Men det er ogsaa min fulde Overbevisning, som jeg deler med det ærede Medlem, at det er saare, saare Ja, der tænke saaledes. Saadanne findes i ethvert Folk, det kan ikke undgaas; men det store Flertal af det danske Folk tror jeg tænker og føler ganske anderledes. Hvad er da Grunden til, at trods dette modsætter man sig klar efter klar Gjennemførelsen af Foranstaltninger, som af alle dem, der overhovedet ere istand til at danne sig en begrundet Mening, om deres Hensigtsmæssighed, mere og mere erklæres for at være nødvendige? Jeg tror, at Svaret herpaa kan gives kort og simpelt med et lille Spørgsmaal, og det er: Hvad kan det hjælpe? Den Plan, der blev forelagt ifjor af Regjeringen, krævede et Beløb af 66 Millioner, Planen iaar kræver 72 Millioner. Det er visselig ikke Smaasummer; jeg tror fuldt vel, at vi finantseelt ere istand til at bære dem, men i hvert Tilfælde er det ikke Klatskillinger; det er ikke Beløb, som man kan sige ikke ville mærkes som en Byrde. Og dog er det min Overbevisning, at det danske Folk beredvillig vil paatage sig baade denne Byrde og mere til, naar det kun med Tillid og Tryghed kunde se det Spørgsmaal besvaret: Hvad kan det hjælpe? Der, tror jeg, ligger Modstanden, der ligger Hindringen; den er ligesom Vampyren, der klamrer sig til Folkets Sjæl og suger Villiens Hjerte.